

Aleksejs drøm

Ved å lese mellom linjene i et ateistisk tidsskrift i Sovjetunionen da han var tenåring, ble han kjent med den kristne tro. Nå er han en 33 år gammel diakon som skal prestevies i juni neste år. Aleksej Jandusjev-Rumiantsjevs drøm er å hjelpe sitt land som katolsk prest.

19.10.2006

Aleksej ble født i en ortodoks familie i St. Petersburg mens byen fremdeles ble kalt Leningrad. Han fikk ikke

noen religiøs opplæring hjemme, men lærte å snakke fem språk, og tok en grader i ingeniørkunst og senere i teologi og filosofi. Han ønsker også å lære portugisisk, språkes som snakkes i Fatima. Etter prestevielsen planlegger han å ta menigheten sin med til denne Maria-helligdommen, som er så nært knyttet til Russlands nære historie.

Hvordan oppdaget du ditt kall til å bli en kristen og deretter til å bli prest?

Det er en lang historie. Mine ortodokse foreldre er ikke svært praktiserende. Da jeg ble født, i 1973, hadde min far nettopp fått jobb i en supermarkedkjede, og han var redd for at hvis jeg ble døpt – sett i forhold til situasjonen i landet mitt på den tiden – kunne det true hele familien. Den som ønsket dåp måtte søke om pass, og den informasjonen ble så gitt videre til politiske myndigheter og til

det hemmelige politiet. Etter å ha vurdert saken, valgte mine foreldre at jeg ikke skulle døpes.

Så din familie praktiserte ikke sin tro?

Nettopp, mine foreldre trodde på Gud, men de gjorde ikke noe spesielt for min religiøse formasjon. De opprettholdt noen tradisjoner, gikk til kirke noen få ganger i året, og det fantes religiøse ikoner hjemme, men ikke noe mer enn det.

Så hvordan ble du interessert i religion?

På egen hånd. Jeg var 12 år da jeg begynte å tenke på tro. Jeg trodde at det fantes "Noen" – ikke noe – som jeg kunne gå til. En dag fant jeg et tidsskrift, "Vitenskap og Religion" utgitt av Sovjetunionens Ateistiske Forening. Ingen leste et slikt tidsskrift, men det var et emne jeg var veldig interessert i. Jeg følte at

det var den eneste måten jeg kunne lære mer om religion på. Jeg abonnerte på det og i fem år måtte jeg lese det som sto ”mellom linjene” i bladet.

Hva gikk den ateistiske propagandaen ut på?

Først og fremst var alle kommunikasjonsmidler opptatt av et kontinuerlig angrep på religion. Poenget var å få folk til å tro at kirkene prøvde å forevige en eldgammel mytologi uten vitenskapelig grunnlag for å kunne kontrollere folks sinn og stjele pengene deres.

Hva betyr det å lese ”mellom linjene” i dette ateistiske tidsskriftet?

Det var religion jeg var interessert i, ikke ateisme. Artikkene som angrep religionen siterte fra Skriften og fortalte om Kirken og om Jesus

Kristus. Siden jeg ikke hadde tilgang til andre kilder, måtte jeg nøye meg med det. Jeg begynte med å tenke at hvis det blir sagt stygge ting om noe eller noen, kan det være at den tingen eller personen egentlig ikke er så ille. Det kan være tilfelle med Opus Dei også. Engang så jeg en bok som sterkt kritiserte malteserridderne også. Forfatteren kalte Opus Dei en farlig organisasjon men beskrev grunnleggelsen av det og ga til og med adressen til hvor "lederen" bodde. Så jeg bestemte meg for å skrive og be om mer informasjon, men dette var etter at jeg var blitt katolikk.

Som en typisk ungdom hadde du mye kritisk sans?

Når jeg ser tilbake, ser jeg at det var Vår Herre som ledet meg langs den veien. Jeg visste at jeg ikke kunne snakke om disse tingene, så jeg nevnte dem ikke for noen, men min

interesse vokste. Da jeg ble 15 år, sa jeg til min far at jeg ønsket å bli døpt i den ortodokse kirke. Han motsatte seg det ikke, og kontaktet til og med en venn av seg, en ortodoks prest som arbeidet som mekaniker i Leningrad. På den måten kunne jeg bli døpt i hemmelighet.

Hvordan gikk du over til Den katolske kirke?

Nettopp fordi slike negative ting ble sagt om den, ville jeg undersøke selv. I telefonkatalogen fant jeg adressen til den katolske menigheten i St. Petersburg, men kirken var alltid stengt. Etter flere forsøk fikk jeg kontakt med menigheten, men presten var mistenksom overfor meg. Han var klar over at jeg kunne være en ung KGB agent. Det var mengder av spioner på den tiden. Men da han så at jeg ofte kom til kirken, gjorde han en avtale med meg: Etter messe en dag var avtalen

at jeg skulle følge ham flere kvartal unna til et sted langt borte fra menigheten der vi kunne snakke fritt. Det var i 1989, en tid med politisk usikkerhet. Og så, etter en tid med undervisning, ba jeg om å bli tatt opp i Den katolske kirkes fulle fellesskap.

Men hvorfor Den katolske kirke?

Folk snakket alltid til meg om "kirkene" i flertall. Men mitt spørsmål var hvilken som var den sanne. Da jeg leste evangeliet, så jeg at Jesus hadde grunnlagt bare en Kirke og at han ba for dens enhet. Jeg så også at Kristus selv hadde satt St. Peter som overhode for den ene Kirken. Hvis paven er Peters etterfølger, sier resten seg selv.

Hva skjedde etterpå?

Da jeg var ferdig med skolen, begynte jeg på Leningrad Universitet. Jeg tok en grad i ingeniørkunst og deretter

begynte jeg å studere kirkehistorie og filosofi ved St. Thomas Aquinas katolske college. Jeg var glad for at jeg endelig kunne fordype meg i en kontinuerlig formasjon. Det var da jeg fikk kontakt med Opus Dei, jeg var forbauset over den fiendtlige kampanjen som var rettet mot denne institusjonen.

Hva var dine første inntrykk?

Veldig positive. Jeg traff folk som ikke ”drev propaganda”, folk som oppfattet meningen med det kristne livet både enkelt og dypt. I Russland har vi et virkelig behov for å kjenne arbeidets evangelium, å kjenne Gud i det hverdagslige livet ved hjelp av ting som blir godt utført. Jeg er sikker på at Verket vil være i stand til å gjøre mye godt for mitt folk. Ideen om en vedvarende kristen formasjon er svært tiltrekkende. Vi trenger det.

Når bestemte du deg for å begynne på presteseminar?

Selv om jeg ikke hadde snakket med noen, var det en tanke jeg hadde arbeidet med i noen tid. Jeg trodde at jeg kanskje manglet evnene eller betingelsene for en slik alvorlig forpliktelse. Jeg hadde allerede fullført studiene og var i arbeid. Jeg hadde til og med vært et år i utlandet – studert fenomenologi i Liechtenstein [ved the International Academy of Philosophy]. Men en dag spurte en prest meg uten foranledning: ”Vil du bli prest?” Mitt umiddelbare svar var nei, men jeg lå lys våken hele natten. Jeg dro tilbake og snakket med denne presten, og fortalte ham oppriktig at jeg hadde tenkt på det, men ikke følt at jeg var verdig eller sterk nok til å gjøre det. Han forklarte at Gud gir styrken, så på slutten av året (2000) begynte jeg på seminaret. Hvis Gud vil, blir jeg prest neste år.

Hvordan er den religiøse situasjonen i Russland i dag?

Etter kommunismens fall i 1989 begynte vi å oppleve en sann åndelig vår. I dag har dette fenomenet fått sine riktige dimensjoner; det vil si, så snart den emosjonelle stemningen fra den første perioden var borte, var det bare de virkelig engasjerte igjen. Alt i alt må man erkjenne at det er mange som viser virkelig interesse for ”det som har med Gud å gjøre”.

Hvordan kommer ortodokse og katolikker overens?

Mye avhenger av folk og steder. I St. Petersburg, for eksempel, er det en lang tradisjon for toleranse og vilje til dialog. Kanskje slikt ikke finnes i andre byer. I fjor ble kommunikasjonen forbedret og det gir oss stort håp.

Finnes det fordommer mot katolikker?

Mer enn noe finnes det myter, stereotypier. For eksempel ”Da Vinci-

koden”, som ikke rokker ved evangeliet, men den økte mistenksomheten overfor Den katolske kirke. Med samtale og tålmodighet forsvinner imidlertid mye av misforståelsene.

Hva drømmer du om nå?

Å tjene Russland som katolsk prest.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/
aleksejs-drm/](https://opusdei.org/nb-no/article/aleksejs-drm/) (08.04.2026)